

Femte, gennem 1813, 1855 og 1912 frem til 1921. Jeg har med megen Interesse hørt paa denne Udvikling, og jeg kan kun glæde mig over at kunne meddele Tinget, at en her til Stede værende endnu skriftklogere har oplyst mig om, at hvis man vil begynde med Begyndelsen i denne Sag, bør man søge helt tilbage til Marcus-Evangeliet. Men alt dette forekommer mig i Virkeligheden slet ikke at komme denne Sag ved, thi hver Tid maa jo, ogsaa paa dette Omraade, indrette sig, saaledes som Tiden kræver.

Nu maa jeg om dette Lovforslag sige, at hvem der egentlig har Forfatterretten til det, skal jeg ikke kunne afgøre. Jeg fandt Lovforslaget ved min Overtagelse af Indenrigsministeriet, og da jeg maatte finde, at det var Udtryk for, hvad man hidtil i Praksis har foretaget sig paa dette Omraade, nærde jeg ikke nogen Betænkelighed ved at fremsætte det til Overvejelse her i dette høje Ting. Thi Forholdet er faktisk dette, at Lovforslaget ikke giver Udtryk for andet, end hvad man siden 1924 har foretaget sig paa Renteomraadet, for saa vidt angaar Udlaan i fast Ejendom, i Henhold til § 45, 2det Stykke, i Boligloven af 1921, og at Lovforslaget kun tilsigter at fritage Administrationen for en Ekspedition, som i Virkeligheden er rent formel, og Laantagerne for en Udgift. Ganske vist er det Besvær, man har med det Ekspeditionsarbejde, der her er Tale om, jo forholdsvist ringe, efter at det i Henhold til Loven af 1912 er overgaaet til Retskriverne, og Udgifterne er ganske vist ogsaa minimale, men da her er Tale om en rent automatisk Behandling af disse Sager, havde jeg oprigtig talt ventet, at dette Lovforslag skulde have faaet en let Gang gennem dette høje Ting. Det mærker jeg jo tydeligt fra forskellig Side neppe vil blive Tilfældet. Naar man stiller sig paa den Maade fra somme Partiers Side, tror jeg, det er Udtryk for en Misforstaaelse af det, der her sker.

Det ærede Medlem Hr. Sven beklagede sig over, at Lovforslaget var affattet i — jeg tror, han sagde et malabarisk Sprog, og hvis dette skulde være Tilfældet, er det beklageligt. Jeg synes nu, det er ret let forstaaeligt. Men at der

dog formentlig maa være noget derom, at i alt Fald Meningen og Hensigten ikke tilstrækkelig klart fremgaar af Teksten, synes jo den Stilling, man fra visse Ordføreres Side indtager til Lovforslaget, at bære Vidnesbyrd om.

Uanset hvad der findes i svundne Tiders Lovgivning og Anordninger paa dette Omraade, var det jo Bestemmelsen i Lov af 6. April 1855 og Lov af 27. Marts 1912, som indtil 1921 paa dette Punkt var afgørende, og denne Bestemmelse gik simpelt hen ud paa, at man kunde tage en Rente af over 4, men ikke over 6 pCt. af Laan i fast Ejendom, naar Bevilling dertil blev givet. Indtil 1912 skulde Bevillingen gives af Indenrigsministeren, efter 1912 af Retsskriveren, saaledes var jo faktisk Forholdet. Men i § 45 i Lov om Boligforholdene af 5. April 1921 siges det, at Bestemmelsen i Lov af 6. April 1855 § 2, jævnfør Lov Nr. 52 af 27. Marts 1912, hvorefter der ikke kan gives Bevilling til at svare højere Rente end 6 pCt. af Laan mod Sikkerhed i fast Ejendom, kan fraviges af Indenrigsministeren, for saa vidt angaar Tiden indtil 1. April 1922, saaledes at Fravigelsen gælder for vedkommende Laans Løbetid. Dermed var altsaa det hidtil siden 1855 fastsatte Maksimum af 6 pCt. faktisk bortfaldet, for saa vidt Indenrigsministeren maatte bevilge Laan til højere Rente end 6 pCt. (Zahle: Midlertidigt!). Ja, midlertidigt, og denne Midlertidighed har man Gang paa Gang fornyet, saaledes at denne Lovbestemmelse nu er gældende indtil 1. Oktober 1927.

Naar det ærede Medlem Hr. Zahle nu siger, at det aldeles ikke gaar an at give Renten fri i dette Øjeblik, er det ærede Medlem jo vidende om, at Renten er givet fri i dette Øjeblik, og naar dette Lovforslag gennemføres nu, vil det derfor aldeles ikke faa nogen Indflydelse paa de siden 1921 og indtil 1. Oktober 1927 bestaaende Forhold. Det er altsaa efter 1. Oktober 1927, at de beklagelige Følger, som fra forskellige Sider er skildret, af denne Lovgivning skulde kunne indtræde. Og her er jeg paa ingen Maade uenig med de ærede Medlemmer Hr. Zahle og Hr. J. Chr. Jensen, som begge med megen Styrke har fremført, hvad i og for sig er saa selvfølgelig, at det efter min Mening ikke behøver